

A Tűzpapnő balladája

Borús fellegek lebegnek e vár fölött,
A királyon s egész népén súlyos átok söpör.
Se étel, se pénz sem új élet nem terem,
A királynak s egy szem leányának fogalma sincs, mit tegyen.

A nép a reményt kezdi feladni már,
Sem lélekkel sem testtel nem bírják tovább.
Sorban hull el a király népe,
S ő ezt könnyes szemmel végig nézte.

Egy nap egy nő érkezett a vár felé,
Vörös köpenye fedte karcsú testét.
Tűzpapnőnek hívta magát,
Bíztatta a királyt, ő megállítja az átok folyamatát.

A király keservében végig hallgatta hát,
De a papnőnek terve volt, mi gonosz és galád.
Áldozatot követelt a királytól,
Csak úgy szabadulhatnak ebből a csapdából.

Sötéthajú, szűz, fiatal leány kell e várból,
Akkor eltűnik az átok e tájról.
De ennek az áldozatnak megvolt az ára,
Mégpedig a király leánya.

A király erre egyértelmű nemet adott,
A nép erre a válaszra fellázadott.
Hogy gondolja a király, hogy százak életét egyre becsüli?
Hisz nép akarata itt a királyleány életén felüli.

A királyleány beletörődött sorsába,
Hisz a népet csak így tarthatta kordában.
A Tűzpapnő máglyára kényszerítette a lányt,
Halk sikolyok, s szenvedések között a végzet elérte hát.

A királyság egyszerre jobbra fordult,
Étel, pénz, öröm a várban túlcsoordult.
Örült bizony a nép ennek az áldásnak,
S egyaránt a víg megváltásnak.

Örömteli időszak kezdődött ezután,
Csak a király volt lánya miatt bús csupán.
Az élet ennek ellenére folyt tovább a várban,
Lovagi torna, vadászat, a tánc pedig a bálban.

A lakomákon is csak jól érezhette magát az ember,
Ott ehetek bátran nem is egyszer.
Volt húsos pite, inkola, sütemény is bőven,
Nem akadt senki a várban, rossz bőrben.

Lovagi tornákat is rendeztek sokszor,
Jöhetett is párszor a korabeli doktor.
Íjászat, vívás ki miben remek,
Tapsoltak is a lovagoknak a kezek.

Csodálatos hölgyek mosolyogtak kacéran,
A király sem maradt sokáig facéran.
Eltalálta őt a szerelem nyila,
Hitvese lett a szép Olívia.

De míg a várban gondtalanul teltek a napok,
Lent a vár börtönében sínylődtek a rabok.
Könnyen kerülhetett oda bárki emberfia,
Lehettet nő, öreg vagy akár dalia.

Papok csikarták ki mit hallani akartak,
Hangja nem került fel a királyhoz, jaj, szavaknak.
Máglyára a nem bűnös is könnyedén jutott,
Melyről a király olykor nem is tudott.

Hisz minden idejét erdejében töltötte,
Őzet, szarvast, rókát kopóival üldözte.
Így egy nap a király elment vadászatra,
Hogy leányát felejtse és lőjön vadállatra.

Balszerencséjére egy feldühödött vadkan,
Agyarával halálos sebet ejtett rajta.
A földre hanyatlott és szorította sebét,
Majd örökre lehunyta két szemét.

A fák mögül vörös köpenyes nő lépett elő ekkor,
Sok-sok évvel ezelőtt járt e vidéken egykor.
Tűzpapnőnek hívta magát,
Akkor magával vitte áldozatát.

Cserébe, a várba jólétet hozott,
De magában tartott egy hatalmas titkot:
Mint a tűz, úgy a jólét is elalszik egyszer,
S a királyt nem támasztja fel semmi féle vegyszer.

A királyi vérvonal ekképp megszakadt,
Az ország utód nélkül maradt.
A vár is lassan elcsöndesedett,
Az idő eljár romjai felett.

De tűz a parázsból újra fellobbanhat,
A vár még egyszer újra reményt kaphat.
És romjaiból újra dicső fényben ragyog,
S a felépült várról szólnak dicső dalok.

Írta: Nikolics Patrik